

Sygn. akt IV U 1471/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2014r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Katarzyna Antoniak

Protokolant	st. sekr. sądowy Marta Żuk
-------------	----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2014r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania A. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 6 listopada 2013 r. (Nr (...))

w sprawie A. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy (wysokość renty)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala prawo A. D. do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w okresie od 1 października 2013 roku do 31 marca 2017 roku.

Sygn. akt: IV U 1471/13 **UZASADNIENIE**

Decyzją z 6 listopada 2013r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.57 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ustalił prawo A. D. do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 października 2013r. do 30 września 2016r.

Odwołanie od w/w decyzji złożył A. D. w części dotyczącej stopnia ustalonej niezdolności do pracy wnosząc o jej zmianę i przyznanie mu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. W uzasadnieniu stanowiska wskazał, że w jego ocenie, a także w ocenie jego lekarza stwierdzona u niego schizofrenia rezydualna uniemożliwia mu podjęcie jakiegokolwiek pracy (odwołanie k.2).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując że zaskarżona decyzja wydana została na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 30 października 2013r., która stwierdziła, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do 30 września 2016r., a odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych nowych dowodów faktycznych lub prawnych, które uzasadniałyby zmianę zaskarżonej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.4-5).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony A. D. uprawniony był do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy do 30 września 2013r. (decyzja o ustaleniu prawa do renty z 13 października 2010r. - w aktach rentowych). W dniu 2 września 2013r. ubezpieczony wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek k.187 akt rentowych). Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował ubezpieczonego na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 24 września 2013r. ustalił, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do 30 września 2016r. (orzeczenie Lekarza Orzecznika z 24 września 2013r. k.189 akt rentowych).

Na skutek wniesienia przez ubezpieczonego sprzeciwu od powyższego orzeczenia Lekarza Orzecznika ubezpieczony skierowany został na badanie przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 30 października 2013r. ustaliła, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do 30 września 2016r. (sprzeciw ubezpieczonego od orzeczenia Lekarza Orzecznika k.190 i orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z 30 października 2013r. k.193 akt rentowych). Na podstawie powyższego orzeczenia, zaskarżoną decyzją z 6 listopada 2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. ustalił prawo ubezpieczonego do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 października 2013r. do 30 września 2016r. (decyzja z 6 listopada 2013r. k.194 akt rentowych).

Biegły lekarz psychiatra i biegły psycholog w opinii sporządzonej na zlecenie Sądu rozpoznali u ubezpieczonego schizofrenię rezydualną i stwierdzili, że przedmiotowy stan powoduje u ubezpieczonego całkowitą niezdolność do pracy, przy czym niezdolność ta powstała w 2000r. a przewidywany okres jej trwania to koniec marca 2017r. Biegli wskazali, że ubezpieczony jest leczony psychiatrycznie od 1994r. początkowo z rozpoznaniem schizofrenii paranoidalnej, a w trakcie hospitalizacji w okresie od 15 października 2013r. do 15 listopada 2013r. w Oddziale (...) Psychiatrycznej Szpitala przy ul. (...) w W. rozpoznano u niego schizofrenię rezydualną. Podnieśli, że w trakcie badania ubezpieczony ujawnił podejrzliwość, nieufność wobec orzeczenia, spowolnienie psychoruchowe. Wykazał się brakiem kreatywności, wycofaniem społecznym, zaniżonym poziomem aktywności. Obraz psychopatologiczny przemawia za rozpoznaniem u ubezpieczonego schizofrenii rezydualnej z przewagą objawów defektu psychotycznego. Objawy te utrzymują się u ubezpieczonego od wielu lat i mimo systematycznego leczenia jego stan psychiczny oraz funkcjonowanie nie poprawia się. Dlatego w ocenie biegłych uzasadnione jest orzeczenie o całkowitej niezdolności ubezpieczonego do pracy, przy czym przewidywany okres tej niezdolności to 31 marca 2017r. (opinia biegłych psychiatry i psychologa k.10-14 akt sprawy i uzupełnienie opinii w zakresie daty końcowej orzeczonej niezdolności do pracy k.23 akt sprawy).

Ubezpieczony ma 51 lat, z zawodu jest mechanikiem urządzeń kolejowych. Przed ustaleniem prawa do renty pracował jako tokarz, ślusarz, robotnik budowlany, robotnik drogowy (wniosek o rentę i świadectwa pracy k.1-11 akt rentowych).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego A. D. okazało się uzasadnione.

Zgodnie z art.57 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz.1227 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania zatrudnienia, przy czym ostatniego wymogu nie stosuje do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. W myśl art.12 ust.1, 2 i 3 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Rozstrzygnięcie o zasadności odwołania ubezpieczonego od decyzji organu rentowego z 6 listopada 2013r. przyznającej mu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy wymagało ustalenia, czy u ubezpieczonego w dalszym ciągu istnieje całkowita niezdolność do pracy (ustalona przed 1 października 2013r.), czy też - jak stwierdzili Lekarz Orzecznik, a następnie Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniach z 24 września 2013r. i 30 października 2013r. – częściowa niezdolność do pracy. Sporządzona na tę okoliczność opinia biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii dała podstawy do ustalenia, że ubezpieczony jest nadal całkowicie niezdolny do pracy, przy czym przewidywany okres trwania tej niezdolności to koniec marca 2017r. W złożonej opinii biegli stwierdzili, że stopień zaawansowania schorzenia psychicznego ubezpieczonego pod postacią schizofrenii rezydualnej w dalszym ciągu powoduje u niego całkowitą niezdolność do pracy.

Analizując przedmiotową opinię biegłych Sąd doszedł do przekonania, że stanowi ona miarodajny i wiarygodny dowód w sprawie, gdyż wydana została przez specjalistów właściwych do oceny stanu zdrowia ubezpieczonego w świetle rozpoznanego u niego schorzenia, a ponadto poprzedzona została analizą dokumentacji medycznej ubezpieczonego i jego badaniem. Opinia jest spójna i logiczna oraz należycie uzasadniona. Ponadto nie została ona zakwestionowana przez żadną ze stron.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art.477.14§2 kpc zmienił zaskarżoną opinię i ustalił, że ubezpieczonemu przysługuje prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w okresie od 1 października 2013r. do 31 marca 2017r.